

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Tdo/28/2018
Identifikačné číslo spisu: 3116011889
Dátum vydania rozhodnutia: 22.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Martin Piovartsy
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3116011889.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Piovartsyho a sudcov JUDr. Františka Moznera a JUDr. Petra Paludu v trestnej veci obvineného E. T., pre obzvlášť závažný zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného E. T. podanom prostredníctvom obhajcu Mgr. Viliama Paráka proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne zo 14. augusta 2017, sp. zn. 23To/53/2017 na neverejnom zasadnutí konanom 22. mája 2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. dovolanie obvineného E. T. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 23. marca 2017, sp. zn. 2 T 149/2016, bol obvinený E. T. uznaný za vinného zo spáchania v bode 1/ rozsudku zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zák. a v bode 2/ z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

1/ dňa 30. júla 2016 v čase okolo 16.20 hodiny v Obchodnom dome Q. C. F. pri vychádzaní z obchodného domu v medzipriestore medzi dvomi samootváracími dverami spoločne s obvineným D. P. uchopili spoločne za ruky a ramená poškodeného R. U., narodeného XX. C. XXXX, trvale bytom C., Q.slo XXX/XX, ktorý vychádzal z obchodného domu, silne ním triasli a obvinený D. P. mu z vrecka košele násilím odcudzil finančnú hotovosť v presne nezistenej výške, približne 100,-€, pričom mu toto vrecko natrhol, následne poškodeného odsotili a z miesta činu ušli smerom von z obchodného domu,

2/ dňa 20. februára 2016 v čase asi o 12.45 hodine v F. E. F. R. na ulici E. číslo XXXX/XXA v supermarkete P. odcudzil z predajnej plochy 3ks čokolád značky Orión Študentská pečať s hmotnosťou 180g, 2ks čokolád značky Undor Pralines s hmotnosťou 200g, 2 ks alkoholického nápoja značky Gregory o objeme 0,7ml, 2 ks Gillette Flexb. +3NH, spolu v sume 77,91,- Eur, tieto si vložil pod zimmú bundu, ktorú mal oblečenú na sebe, prešiel cez pokladničnú zónu bez zaplataenia, pričom následne bol zastavený a požiadaný pracovníkom SBS, aby s ním išiel do služobnej miestnosti, kde tovar vyložil na stôl a následne bol odcudzený tovar vrátený nepoškodený na predajnú plochu, hoci bol obvinený E. T.

za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý, a to za priestupok proti majetku podľa § 50 ods. 1 Zákona č. 372/1990 Zb., spáchaný dňa 26. septembra 2015, za ktorý bol postihnutý v blokovom konaní vydaním bloku na pokutu nezaplatená na mieste, číslo bloku 13010372 zo dňa 26. septembra 2015.

Za to mu bol podľa § 188 ods. 2 Tr. zák., podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 8 (osem) rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obvineného pre výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Trenčíne uznesením zo 14. augusta 2017, sp. zn. 23 To/53/2017 rozhodol tak, že podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti tomuto uzneseniu krajského súdu podal prostredníctvom obhajcu Mgr. Viliama Paráka obvinený dovolanie uplatniac v ňom dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por.

Zásadné porušenie práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) videl obvinený v tom, že súd pri hodnotení dôkazov nechal do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech a to výpovede spoluobvineného D. P. a svedkyne J. J. na hlavnom pojednávaní, ktorí ho v spojení s vyhotoveným kamerovým videozáznamom zo spáchania skutku v bode 1/ neusvedčujú.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uplatnenému podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. označil obvinený za nezákonne vykonaný dôkaz výpoveď svedka D. E., ktorý mal byť v konaní podľa jeho názoru rovnako v procesnom postavení obvineného a nie svedka, pretože tento ako šofér motorového vozidla nebol obvinený hoci o skutku vedel, rovnako ako D. P. bol na mieste činu a po spáchaní skutku z miesta činu ušiel. Preto výpoveď tohto svedka v konaní pred súdom nemožno použiť ako dôkaz.

Na odôvodnenie dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený namietal, že napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, nakoľko ho mal súd spod spáchania skutku v bode 1/ oslobodiť.

V ďalších častiach podaného dovolania namietal, že odsúdený bol bez relevantných dôkazov, vykonané dôkazy hodnotil zo svojho uhla pohľadu a namietal, že skutok spáchal obvinený D. P. sám bez jeho účasti.

Navrhol preto, aby najvyšší súd ako súd dovolací podľa § 386 ods. 1 Tr. por. rozsudkom vyslovil, že uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo 14. augusta 2017, sp. zn. 23To/53/2017 bol porušený zákon v ustanovení § 319 Tr. por. a v konaní, ktoré mu predchádzalo na Okresnom súde Trenčín z 23. marca 2016, sp. zn. 2T/149/2016 v jeho neprospech, podľa § 386 ods. 2 Tr. por. napadnuté uznesenie a rozsudok prvostupňového súdu zrušil vo výroku o vine a treste a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. Okresnému súdu Trenčín prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

V súlade s ustanovením § 376 Tr. por. prvostupňový súd dovolanie obvineného doručil na vyjadrenie stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté.

Prokurátorka Okresnej prokuratúry Trenčín po rekapitulácii konania, ktoré podanému dovolaniu predchádzalo k uplatneným dovolacím dôvodom vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného vyslovila názor, že ani jeden z dovolacích dôvodov, na ktoré obvinený v podanom dovolaní poukázal nie je daný. Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) uviedla, že rozhodnutie prvostupňového súdu je založené na dôkazoch vykonaných na hlavnom pojednávaní, ktoré obvineného zo spáchania skutku usvedčovali. Konštatovala, že dokazovanie je proces striktne upravený Trestným poriadkom a je postavený na možnosti súdu zasahovať do dokazovania. Podrobne poukázala na rozsah dokazovania,

ktoré vo vzťahu k bodu 1/ prvostupňový súd v rámci kontradiktórnosti procesu na hlavnom pojednávaní vykonal, konkrétne uvedúc, ktoré z vykonaných dôkazov obvineného zo spáchania tohto skutku usvedčujú. Podrobne hodnotila obsah výpovede svedkyne J. J. na hlavnom pojednávaní, obsah výpovede poškodeného z prípravného konania, ktorú pre jeho úmrtie súd na hlavnom pojednávaní prečítal a výpoveď spoluobvineného D. P. z prípravného konania, ktorý na hlavnom pojednávaní vypovedať odmietol a uviedla, že odvolací súd hodnotiace úvahy súdu prvého stupňa o vine dovolateľa v napadnutom rozhodnutí označil za správne. K úvahám obvineného týkajúcim sa kamerového záznamu uviedla, že tento samotný priebeh skutku nezaznamenal, pretože medzidverový priestor kde bol skutok spáchaný nesnímal a zaznamenal len udalosti pred a po spáchaní skutku. Z vyhotoveného záznamu však možno vidieť ako sa dvaja muži stojaci pri pokladni za starým pánom s paličkou medzi sebou dohadujú a následne vychádzajú z obchodného domu Q. rýchlym krokom do medzidveria, kedy prebehli staršieho pána. Sú na ňom zachytené momenty po spáchaní skutku z ktorých je zrejmé, že starý pán je rozrušený, pracovník SBS ho následne posadí na stoličku, kladie mu otázky a volá políciu.

Poukazujúc na znenie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) uviedla, že dovolanie z tohto dôvodu možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť. Pripomenula, že touto formuláciou zákon vyjadruje, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok je určené na nápravu právnych chýb rozhodnutia vo veci samej, pokiaľ tieto chyby spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. V medziach tohto dovolacieho dôvodu možno namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdom, bol nesprávne právne kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin nejde alebo ide o iný trestný čin, než ktorým bo obvinený uznaný za vinného. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu však nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť a úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia vykonaných dôkazov v zmysle § 2 ods. 10 a 12 Tr. por. pretože táto činnosť súdu spočíva na aplikácii procesných ustanovení a nie hmotných. Z toho vyplýva, že najvyšší súd nie je ďalšou odvolacou inštanciou, a preto nemôže preskúmať a posudzovať postup súdov prvého a druhého stupňa pri hodnotení vykonaných dôkazov. Naopak, najvyšší súd ako súd dovolací, je povinný vychádzať zo skutkových zistení súdu prvého, prípadne druhého stupňa a potom v nadväznosti na nimi zistený skutkový stav, môže posudzovať hmotnoprávne posúdenie skutku.

V prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní boli vykonané všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy v rozsahu nevyhnutnom na objasnenie skutkového stavu veci. Je výsostným právom súdu zvážiť, akú voľbu dôkazného prostriedku použije pri plnení svojej povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 1 Tr. por. a či určitú skutkovú okolnosť, ktorú považuje za dokázanú, bude overovať ďalšími dôkaznými prostriedkami.

Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, upravovať alebo meniť iba súd odvolací, pretože dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, zameranou na preskúmanie všetkých rozhodnutí súdu druhého stupňa. Samotnú správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať už aj z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno vyvodzovať dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. a výpovedi svedka D. E. v prípravnom konaní a na hlavnom pojednávaní poukázala na jej obsah z ktorého je zrejmé, že o tom, čo sa malo v Q. stať svedok nevedel a až počas cesty z obchodného domu Q. sa D. P. v motorovom vozidle vyjadril, že „spravil nejakého dedka o 10 Eur“. Vykonaným dokazovaním neboli preukázané žiadne skutočnosti usvedčujúce D. E. zo spáchania skutku v bode 1/, tak ako na ne poukazuje obvinený v podanom dovolaní.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poukazujúc na ustanovenie § 2 ods. 9 Tr.

por. konštatovala, že týmto je iba zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu. Týmto by bolo najmä v prípade, ak by obvinený nemal obhajcu, aj keď ho podľa zákona mal mať, pričom táto skutočnosť je dôvodom dovolania bez ohľadu na to, z akého dôvodu mal obvinený obhajcu mať v zmysle § 37 a § 38 Tr. por. Dôležité sú preto i konkrétne podmienky prípadu, ktoré je potrebné vyhodnotiť individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach.

Uzatvárajúc konštatovala, že v posudzovanej veci dovolacie námietky obvineného smerujú primárne do oblasti skutkových zistení, nesprávneho hodnotenia dôkazov a popierania viny na spáchaní predmetného skutku. Ide o výhrady obvineného voči spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdmi obidvoch stupňov, prejavenie nesúhlasu s procesným postupom súdov pri vykonávaní a hodnotení dôkazov, na základe čoho považuje skutkové závery za nesprávne. Obvinený vlastne dovolaciemu súdu predkladá vlastnú verziu skutkového stavu založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov a žiada zrušiť napadnutý rozsudok a vec znovu prejednať.

Dovoláním napadnuté rozhodnutie súdov označila za zákonné a správne a preto navrhla, aby najvyšší súd dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Tr. por. na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

Vyjadrenie prokurátorky okresnej prokuratúry bolo dovolateľovi zaslané na vyjadrenie, ktorý však k nemu žiadne stanovisko nezaujal.

Následne súd prvého stupňa predložil vec dovolaciemu súdu.

Najvyšší súd zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a), h) Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 372 a § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a nie je daný dôvod na postup súdu podľa § 382 písm. a), písm. b), písm. d), písm. e) ani písm. f) Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu zistil, že dovolanie obvineného E. T. nie je dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb, ktoré by svojím charakterom mohli mať výrazný vplyv na konanie a jeho procesný výsledok, a preto je potrebné ich odstrániť, a ktoré sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expresis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať ak:

- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa ustálenej praxe dovolacieho súdu vo vzťahu k výkladu dovolacích dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c), písm. g) a písm. i) Tr. por. je potrebné uviesť nasledovné:

Zásadným porušením práva na obhajobu (§ 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.) sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe, teda stav, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd, v tomto čase skutočne vykonávali úkony trestného konania, ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, ktoré bolo napadnuté dovolaním. Výnimočne môže ísť aj o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Zároveň je však potrebné zdôrazniť, že nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu môže mať za následok konštatovanie naplnenia dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Zákon totiž výslovne požaduje, aby išlo o porušenie zásadné. Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Prípadné porušenie práva na obhajobu, pokiaľ sa zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, preto samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. Pri posudzovaní, či v tom ktorom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétneho prípadu a tieto individuálne ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. možno uplatniť len v prípade, ak dôjde k porušeniu zákonných ustanovení upravujúcich vykonávanie jednotlivých dôkazných prostriedkov. Vztahuje sa k najdôležitejšej fáze trestného konania - k dokazovaniu. Dokazovanie prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou dokazovania je hodnotenie dôkazov. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. sa týka predovšetkým tretej etapy dokazovania, t. j. vykonávania dôkazov súdom, ale zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), pretože dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou s výnimkou prípadu, keď sa použije ako dôkaz proti osobe, ktorá také donútenie alebo hrozbu donútenia použila (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.) sa rozumie nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia. Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie zistenie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo, že išlo o iný trestný čin alebo obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa súdnym skutkom dopustil. Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až § 30 Tr. zák.), prípadne zániku trestného činu (najmä § 87 Tr. zák.), prípadne pochybenie súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Tr. zák.), súhrnného trestu (§ 42 Tr. zák.) a pod. Je však potrebné uviesť, že dovolací súd nepreskúma skutočné zistenia, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie súdu. Nie je tak legitimovaný posudzovať ani úplnosť a správnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní, a rovnako ani hodnotenie v tomto konaní vykonaných dôkazov. Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť) bol subsumovaný (podradený) pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. Správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu je teda dovolací súd povinný prezumovať.

Preskúmaním obsahu predloženého spisu najvyšší súd zistil nasledovné skutočnosti:

K dovolaciemu dôvodu uplatnenému obvineným E. T. podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. treba predovšetkým uviesť, že trestné konanie prebiehalo podľa základných zásad trestného konania a

príslušných ustanovení Trestného poriadku, v ktorých najvyšší súd nezisťuje porušenie. Obvinený mal v trestnom konaní zachované všetky obhajovacie práva v plnom rozsahu.

Dovolacia námietka obvineného E. T., že súd pri hodnotení dôkazov nevzal do úvahy dôkazy svedčiace v jeho prospech a to výpovede spoluobvineného D. P. a svedkyne J. J. na hlavnom pojednávaní, ktorí ho v spojení s vyhotoveným kamerovým videozáznamom zo spáchania skutku v bode 1/ neusvedčujú v kontexte so skôr dovolacím súdom uvedenými skutočnosťami naplňajúcimi dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nie je porušením práva obvineného na obhajobu, ale len vyjadrením jeho nesúhlasu s hodnotením vykonaných dôkazov súdom a ich vlastným hodnotením zo svojho uhla pohľadu.

Túto dovolaciu námietku obvineného by preto bolo možné uznať za opodstatnenú len vtedy, ak by dôkazy na podklade ktorých bol obvinený uznaný za vinného boli vykonané v neprítomnosti obhajcu obvineného čo sa však v posudzovanom prípade nestalo pretože pri vykonaní dôkazov na ktoré obvinený v podanom dovolaní konkrétne poukázal, ako aj pri vykonaní ostatných dôkazov bol obhajca obvineného prítomný.

Vzhľadom na uvedené, dovolací súd musel uzavrieť, že v danom prípade nebolo právo obvineného na obhajobu porušené zásadným spôsobom, a teda nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu uplatneného podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

K dovolacej námietke obvineného E. T., uplatnenej v podanom dovolaní podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., založenej na tvrdení o nezákonnom dôkaze, výpovedi svedka D. E., ktorý mal byť v konaní podľa jeho názoru taktiež v procesnom postavení obvineného najvyšší súd uvádza, že obvinený ako aj právoplatne odsúdený D. P. už v prípravnom konaní vypovedali, že o spáchanom skutku tento svedok nič nevedel a zhodne vysvetlili kedy až a na podklade ktorých skutočností vznikol nápad vziať poškodenému peniaze a preto správne a v súlade so zákonom bol D. P. vo veci vypočutý len v procesnom postavení svedka a nie obvineného ako sa toho dovolateľ domáhal.

Sumarizujúc uvedené, bolo túto dovolaciu námietku obvineného E. T. uplatnenú podľa dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. potrebné z hľadiska jeho naplnenia vyhodnotiť ako irelevantnú.

Vo vzťahu k dovolacej námietke obvineného, vznesenej podaným dovolaním podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., treba aj z hľadiska naplnenia tohto dovolacieho dôvodu dospieť k záveru o jej nedôvodnosti. Ako to už vo svojom vyjadrení k dovolaniu obvineného naznačila prokurátorka okresnej prokuratúry, v danom prípade dovolateľ len hodnotí vykonané dôkazy zo svojho uhla pohľadu, na základe čoho považuje súdmi ustálené skutkové závery za nesprávne a dovolaciemu súdu predkladá vlastnú verziu skutkového stavu založenú na inom, pre neho priaznivom hodnotení dôkazov a žiada zrušiť napadnutý rozsudok a vec znovu prejednať.

Pokiaľ sa pre naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. vyžaduje nesprávne hmotnoprávne posúdenie skutku, respektíve nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia, už z povahy veci nemôže byť ním hodnotenie dôkazov, ako sa toho v predmetnej veci domáhal obvinený. Táto jeho dovolacia námietka tak v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu. V dovolacom konaní pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Pokiaľ tomu tak nie je, ide o dovolanie, ktoré je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c) Tr. por.

Vzhľadom na konštatované, keďže, ako už bolo uvedené, v rámci skúmania danosti dovolacieho dôvodu podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., t. j. či dovolaním napadnuté rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení, dovolací súd nemôže skúmať alebo meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku, ale je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, dovolací súd musel usúdiť, že

námietky obvineného E. T. sú zjavne neopodstatnené. V rámci tohto dovolacieho dôvodu totiž môže dovolací súd len posudzovať, či súdy nižšieho stupňa na pevne a nemenne zistený skutkový stav, aplikovali správne ustanovenia Trestného zákona.

To znamená, že vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého, prípadne druhého stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, ale aj proti rozsahu vykonaného dokazovania a hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže doplňovať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúvanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Podľa § 20 Tr. zák. ak bol trestný čin spáchaný spoločným konaním dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Podľa odseku 1 § 188 Tr. zák. trestný čin lúpeže spácha ten, kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci a podľa odseku 2 písm. d) tohto ustanovenia, ak ho spácha na chránenej osobe.

Podľa § 139 ods. 1 písm. e) Tr. zák. chránenou osobou je osoba vyššieho veku.

Podľa § 212 ods. 1, ods. 2 písm. f) Tr. zák. trestný čin krádeže spácha ten, kto si prisvojí cudziu vec tým, že sa jej zmocní a bol za obdobný čin v predchádzajúcich dvanástich mesiacoch postihnutý.

Vzhľadom na uvedené dovolací súd musel konštatovať, že formulácia skutkov v rozhodnutiach súdov obidvoch stupňov plne zodpovedá kritériám v zmysle citovaných ustanovení Trestného zákona.

Vyššie citované skutkové závery (ktorými je dovolací súd viazaný) preto bez akýchkoľvek pochybností odôvodňujú právnu kvalifikáciu konania obvineného E. T. podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d) Tr. zák. s poukazom na § 139 písm. e) Tr. zák. v bode 1/ a podľa § 212 ods. 2 písm. f) Tr. zák. v bode 2/.

Vychádzajúc z uvedeného, vymedzenie skutkov tak, ako boli ustálené súdmi obidvoch stupňov (ktorého správnosť a úplnosť dovolací súd nemôže skúmať a meniť), neumožňuje ani dovolaciemu súdu dospieť ohľadom jeho právnej kvalifikácie k inému záveru.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.